

Studium życia  
**Księgi Rodzaju**



# Studium życia

# Księgi Rodzaju

Poselstwa 18-36



**Witness Lee**

***Living Stream Ministry***  
Anaheim, California USA

© 2006 Living Stream Ministry

Wszelkie prawa zastrzeżone. Książka, ani żadna jej część, nie może być przedrukowywana ani w jakikolwiek inny sposób reprodukowana czy powielana mechanicznie, fotooptycznie, zapisywana elektronicznie lub magnetycznie, ani odczytywana w środkach publicznego przekazu bez pisemnej zgody Wydawcy.

Wydanie pierwsze – kwiecień 2006 r.

ISBN: 0-7363-3095-X

Tłumaczenie z języka angielskiego  
Tytuł oryginału: *Life-Study of Genesis (Volume Two)*  
(Polish Translation)

Dystrybucja:  
*Fundacja „Strumień Życia”*  
ul. Puzonistów 4, 02-876 Warszawa  
[www.strumien.com.pl](http://www.strumien.com.pl)

Wydawnictwo:  
*Living Stream Ministry*  
2431 W. La Palma Ave., Anaheim, CA 92801 USA  
P. O. Box 2121, Anaheim, CA 92814 USA

*Wydrukowano w Polsce*

Cytaty biblijne opierają się na następujących źródłach: *Biblia Tysiąclecia*, wyd. III poprawione, Pallotinum, Poznań – Warszawa 1980, *Biblia to jest Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu* (tzw. *Biblia Warszawska*), BiZTB, Warszawa 1991 oraz *Biblia to jest Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu* (tzw. *Biblia Gdańska z 1632 r.*), BiZTB, Warszawa 1986). W przypadku rozbieżności pomiędzy przekładem polskim a tekstem oryginalnym Biblii, korzystano z przekładów angielskich: ST – *Authorized Version*; NT – *Recovery Version. Revised Edition*, Anaheim 1991, konsultując tłumaczenie wersetów Nowego Testamentu z tekstem greckim interlinearnym (*Grecko-polski Nowy Testament. Wydanie interlinearne z kodami gramatycznymi*, Warszawa 1993).



## SPIS TREŚCI

<b>POSELSTWO OSIEMNASTE</b>	<b>PIERWSZY UPADEK CZŁOWIEKA</b>	<b>223</b>
IV. UPADEK CZŁOWIEKA – 3,1–11,9 (226)		
A. Pierwszy upadek – 1. <i>Przyczyna</i> – 2. <i>Przebieg</i> – 3. <i>Rezultat</i>		
<b>POSELSTWO DZIEWIĘTNASTE</b>	<b>BÓG ZARADZA PIERWSZEMU UPADKOWI CZŁOWIEKA (1)</b>	<b>239</b>
4. <i>Sposób, w jaki Bóg zaradza pierwszemu upadkowi człowieka – a. Bóg szuka człowieka – b. Bóg osądza węża – c. Obietnica dla człowieka</i>		
<b>POSELSTWO DWUDZIESTE</b>	<b>WAŻ, KOBIETA I NASIENIE KOBIETY</b>	<b>253</b>
I. WAŻ (253)		
A. Wąż wstrzyknął siebie w ludzkość – B. Ludzie stali się „węzami” – C. Ludzie mają naturę i życie węża – D. Szatan jako zły duch działa we wnętrzu człowieka		
II. KOBIETA (257)		
A. Oznacza cały lud Boży – B. Atakowana przez węża		
III. NASIENIE KOBIETY (259)		
A. Chrystus – B. Zwycięzcy		
IV. REZULTAT (264)		
A. Wąż zostaje wrzucony do jeziora ognistego – B. Kobieta daje w wyniku Nową Jerozolimę – C. Nasienie kobiety – centrum Nowej Jerozolimę		
<b>POSELSTWO DWUDZIESTE PIERWSZE</b>	<b>BÓG ZARADZA PIERWSZEMU UPADKOWI CZŁOWIEKA (2)</b>	<b>267</b>
d. <i>Wychowywanie człowieka poprzez cierpienie</i> – e. <i>Oczekiwane odkupienie</i> – f. <i>Zamknięcie drogi do drzewa życia</i>		

**POSELSTWO** **DRUGI UPADEK** **283**  
**DWUDZIESTE DRUGIE** **CZŁOWIEKA (1)**

B. Drugi upadek – 1. *Tło* – 2. *Przyczyna* – a. *Zdobycie przez diabła* – b. *Arogancja człowieka wyrażająca się porzuceniem Bożej drogi zbawienia* – 3. *Przebieg* – a. *Arogancja człowieka przejawiająca się złożeniem Bogu w ofierze „plodów ziemi”* – b. *Złość człowieka* – c. *Zabójstwo własnego brata*

**POSELSTWO** **KAIN I ABEL** **295**  
**DWUDZIESTE TRZECIE**

I. KAIN (296)

A. Pracuje i żyje dla siebie – „sługa ziemi” – B. Oddaje Bogu cześć wedle własnego uznania, które wywodziło się z Szatana – C. Idzie własną drogą – D. Zdobyty przez diabła – E. Prześladował prawdziwych czcicieli Boga

II. ABEL (304)

A. Pracuje i żyje dla Boga – „karmiciel owiec” – B. Oddaje cześć Bogu zgodnie z Bożym objawieniem – C. Pierwszy Boży kapłan – D. Prześladowany przez tych, którzy oddają Bogu cześć w upadłym ciełe – E. Typ Chrystusa

**POSELSTWO** **DRUGI UPADEK** **309**  
**DWUDZIESTE CZWARTE** **CZŁOWIEKA (2)**

d. *Kłamstwo i arogancja człowieka* – 4. *Rezultat* – a. *Większe przekleństwo* – b. *Tulactwo* – c. *Wygnany z Bożej obecności* – d. *Tworzy kulturę pozbawioną Boga*

**POSELSTWO** **DRUGI UPADEK** **323**  
**DWUDZIESTE PIĄTE** **CZŁOWIEKA (3)**

5. *Sposób ucieczki* – a. *Nie być aroganckim i nie postępować według własnych koncepcji* – b. *żyć dla Boga i oddawać Mu cześć zgodnie z Jego sposobem* – c. *Mieć świadomość marności ludzkiego życia* – d. *Świadomość kruchości człowieka* – e. *Wzywać imienia Jahwe* – „Ja jestem”

**POSELSTWO** **SPOSÓB UCIECZKI** **339**  
**DWUDZIESTE SZÓSTE** **OD OSTATECZNEGO WYNIKU**  
**UPADKU CZŁOWIEKA**

C. Ostateczny wynik upadku człowieka i sposób jego uniknięcia – 1. *Rodowód zbawionych* – 2. *Ostateczny wynik upadku człowieka – śmierć* – 3. *Sposób na uniknięcie śmierci* – 4. *Koniec tego rodowodu*

**POSELSTWO** **TRZECI UPADEK** **351**  
**DWUDZIESTE SIÓDME** **CZŁOWIEKA**

D. Trzeci upadek – 1. *Przyczyna* – 2. *Przebieg* – 3. *Wynik* – 4. *Figura obecnego wieku*

<b>POSELSTWO DWUDZIESTE ÓSME</b>	<b>SPOSÓB ZBAWIENIA OD TRZECIEGO UPADKU CZŁOWIEKA (1)</b>	<b>363</b>
--------------------------------------	---	------------

*5. Sposób zbawienia od trzeciego upadku – a. Chodzenie z Bogiem – b. Budowa arki*

<b>POSELSTWO DWUDZIESTE DZIEWIĄTE</b>	<b>ŻYCIE I DZIEŁO, KTÓRE DOKONAŁY ZMIANY WIEKU</b>	<b>375</b>
---	--	------------

**I. ŻYCIE (377)**

A. Dziedziczy pobożne drogi ojców – B. Otrzymuje więcej objawienia – C. Wierzy w ujrzone objawienie i praktykuje je

**II. DZIEŁO (385)**

A. Głoszenie sprawiedliwości – B. Budowa arki

<b>POSELSTWO TRZYDZIESTE</b>	<b>SPOSÓB ZBAWIENIA OD TRZECIEGO UPADKU CZŁOWIEKA (2)</b>	<b>387</b>
----------------------------------	---	------------

*C. Arka – 1. Rozmiar – 2. Trzy piętra – 3. Jedno okno wycelowane w niebo wpuszczało światło – 4. Jedne drzwi z boku – 5. Materiał – drzewo goferowe – 6. Powleczone smołą od środka i od zewnątrz – 7. Typ Chrystusa – 8. Nie tylko dla ludzkości, lecz także dla wszystkich żywych istot*

<b>POSELSTWO TRZYDZIESTE PIERWSZE</b>	<b>ZBAWIENI PRZEZ WODĘ</b>	<b>399</b>
---	--------------------------------	------------

*D. Zbawieni przez wodę – 1. Od Bożego sądu zbawiła Noego powleczone smołą arka – 2. Przez wody sądu Noe został zbawiony od potępienia świata – 3. Chrześcijaństwo w wodzie symbolizuje osądźającą śmierć Chrystusa, która zbawia nas od potępienia przez Boga świata*

<b>POSELSTWO TRZYDZIESTE DRUGIE</b>	<b>ŻYCIE W ZMARTWYCHWSTANIU (1)</b>	<b>411</b>
---	---	------------

*E. Życie w zmartwychwstaniu – 1. Cień kościoła – a. Zmartwychwstaliśmy razem z Chrystusem – b. Kruk, który powraca do świata osądzonego przez Boga – symbolem ludzi cielesnych – c. Ludzie duchowi, symbolizowani przez gołębicę, pozostają z kościołem i troszczą się o życie w Duchu – d. Składamy Bogu w ofierze Chrystusa, symbolizowanego przez ofiary, poprzez krzyż, którego symbolem jest ołtarz – e. Wypełnić Boży zamysł – f. Żyć pod Bożym przymierzem*

<b>POSELSTWO TRZYDZIESTE TRZECIE</b>	<b>ŻYCIE W ZMARTWYCHWSTANIU (2)</b>	<b>427</b>
<i>g. Porażka przywódcy i władzy przedstawicielskiej – 1) Z powodu sukcesu odniesionego w wykonywanym dziele – 2) Cham, ojciec Kanaana, otrzymał przekleństwo przez to, że obnażył porażkę – 3) Sem i Jafet otrzymali błogosławieństwo dzięki temu, że zakryli porażkę</i>		
<b>POSELSTWO TRZYDZIESTE CZWARTE</b>	<b>ŻYCIE W ZMARTWYCHWSTANIU (3)</b>	<b>439</b>
<i>h. Konsekwencją są denominacje symbolizowane przez narody – i. Zwieńczeniem jest Babilon zobrazony przez Babel</i>		
<b>POSELSTWO TRZYDZIESTE PIĄTE</b>	<b>ŻYCIE W ZMARTWYCHWSTANIU (4)</b>	<b>453</b>
<i>2. Cień królestwa – a. Początek ludzkich rządów – b. Zanim nastąpiło królestwo – c. W królestwie – d. Konsekwencje – bunt w Babel – e. Kościół jest królestwem w rzeczywistości – f. Dzięki kościołowi przejawia się królestwo – g. Panowanie w zmartwychwstaniu – h. Konsekwencją bunt</i>		
<b>POSELSTWO TRZYDZIESTE SZÓSTE</b>	<b>CZWARTY UPADEK CZŁOWIEKA</b>	<b>467</b>
<i>F. Czwarty upadek – 1. Przyczyna – 2. Przebieg – 3. Konsekwencje</i>		

# STUDIUM ŻYCIA KSIĘGI RODZAJU

## POSELSTWO OSIEMNASTE

### PIERWSZY UPADEK CZŁOWIEKA

Uwielbiam Księgę Rodzaju i Księgę Objawienia, bo widać w nich Boży zamysł oraz jego wypełnienie. Te dwie księgi pokazują również, jak przebiegły wróg się wkradł i jak zostanie wyrzucony. Tak zwani krytycy modernistyczni, którzy nie wierzą w Biblię, za obiekt swoich ataków wzięli sobie przede wszystkim Księgę Rodzaju i Księgę Objawienia. W młodości walczyliśmy z tą krytyką, która była wówczas bardzo rozpowszechniona. Moderniści atakowali Księgę Rodzaju i Księgę Objawienia, ponieważ przebiegły wąż w ich wnętrzu wiedział, że żadna inna księga nie obnaża go tak bardzo. Jeżeli chcesz wiedzieć, w jaki sposób wąż pojawił się na scenie i jaki będzie jego los, musisz przeczytać pierwsze rozdziały Księgi Rodzaju i ostatnie rozdziały Księgi Objawienia. Księga Objawienia 12,9 mówi o „wężu starodawnym, który się zwie diabeł i Szatan”. Słowo „starodawny”, które opisuje węża, odnosi się do czasów z trzeciego rozdziału Księgi Objawienia. Gdybyśmy więc nie mieli Księgi Rodzaju i Księgi Objawienia, przebiegły wąż nie zostałby w pełni obnażony. Dlatego właśnie wąż wynalazł tak zwaną krytykę modernistyczną, usiłując podważyć obydwie te księgi.

W pierwszym i drugim rozdziale Księgi Rodzaju widzimy ogród, a w dwudziestym pierwszym i dwudziestym drugim rozdziale Księgi Objawienia – miasto. Dzięki przeobrażeniu i budowaniu ogród staje się miastem. Pomędzy drugim rozdziałem Księgi Rodzaju a dwudziestym pierwszym rozdziałem Księgi Objawienia rozciąga się wiele wieków czy też dyspensacji. Wąż ukazał się najpierw w trzecim rozdziale Księgi Rodzaju i od tamtego momentu pozostaje aktywny; nigdy nie śpi. Przez wszystkie pokolenia, poczynając od trzeciego

rozdziału Księgi Rodzaju, nieustannie działa. Jeśli przeczytasz uważnie całą Biblię, zobaczysz, że wąż pojawił się w rozdziale trzecim Księgi Rodzaju, a w Księdze Objawienia 20,10 zostanie wrzucony do jeziora ognistego. Bez względu na wiek czy też dyspensację Szatan zawsze pozostaje czynny. Był obecny w pierwszej dyspensacji, czyli w pierwszym sposobie, w jaki Bóg postępował z człowiekiem. Zepsuł nie tylko pierwsze ludzkie małżeństwo, lecz także ludzi w każdej kolejnej dyspensacji. Kiedy Bóg rozpoczynał kolejny wiek czy też dyspensację, Szatan też tam wkraczał, by zniszczyć ludzi. Szatan zaznaczył swą obecność we wszystkich wiekach i dyspensacjach, tak że można odnieść wrażenie, jak gdyby Bóg nie mógł sobie poradzić z sytuacją. Jest jednak zupełnie inaczej. Bóg jest wielki. Musimy tylko dać Mu odrobinę czasu. Jeśli chodzi o Niego, tysiąc lat równa się jednemu dniu. Okres od stworzenia Adama do dziś to dla Boga w rzeczywistości mniej niż sześć dni. Musimy być wobec Niego cierpliwi.

Gdy dochodzimy do dyspensacji kościoła, widzimy najostrzejszy konflikt między Szatanem i człowiekiem. Rozgorzała potężna walka! Księga Objawienia pokazuje nam, że w kościołach Bóg zdobył garstkę zwycięzców, którzy pokonają Szatana. Pod koniec tej dyspensacji Pan Jezus powróci w glorii zwycięstwa. Do tej pory jeszcze nie zdołał powrócić, ponieważ nie pojawiło się jeszcze dotychczas zwycięskie terytorium, na którym mógłby postawić swoje stopy. Pan Jezus czeka na to terytorium. Zwycięzcy założą przyczółek, który umożliwi chwalebnyemu Chrystusowi powrót w glorii zwycięstwa. W świetle dwunastego rozdziału Księgi Objawienia Szatan zostanie najpierw pokonany przez zwycięzców. Następnie, gdy Pan powróci, zostanie związany i wrzucony do bezdennej otchłani (Obj 20,1-3). Na koniec znajdzie się w jeziorze ognistym (Obj 20,10).

W trzecim rozdziale Księgi Rodzaju Szatan wkroczył, a w dwudziestym rozdziale Księgi Objawienia zostanie wyrzucony. Wkroczył zaraz po pierwszych dwóch rozdziałach Księgi Rodzaju, a zostanie wyrzucony tuż przed dwoma ostatnimi rozdziałami Księgi Objawienia. Tak więc w całej Biblii znajdują się tylko cztery rozdziały, w których nie widzimy ani śladu skalania przez wroga. Poza nimi Szatan skaził każdy wiek i każdy obszar. Tylko pierwszy i drugi rozdział Księgi Rodzaju i dwudziesty pierwszy oraz dwudziesty drugi

rozdział Księgi Objawienia są od jego zanieczyszczenia wolne. Po między drugim rozdziałem Księgi Rodzaju a dwudziestym pierwszym rozdziałem Księgi Objawienia widzimy wszystkie działania podejmowane przez przebiegłego węża. Czy zauważyłeś, że Szatan pojawił się zaraz po pierwszych dwóch rozdziałach Księgi Rodzaju i że zostanie wrzucony do jeziora ognistego tuż przed dwoma ostatnimi rozdziałami Księgi Objawienia? W poselstwie tym chcemy zastanowić się nad tym, w jaki sposób ów przebiegły diabeł wkroczył na scenę.

Jak zobaczyliśmy, pierwszy rozdział Księgi Rodzaju objawia odwieczny Boży zamysł i pragnienie, a rozdział drugi – sposób, w jaki Bóg swój zamysł wypełnia. Zanim jednak Bóg zdołał swój zamysł zrealizować, wkroczył Szatan. Szatan we wszystkim stara się być pierwszy. Wszystko, co rzeczywiste, może sobie pozwolić na pewną zwłokę, natomiast to, co fałszywe, zawsze się śpieszy. Dlatego w odniesieniu do wielu rzeczy lepiej, żebyśmy w pierwszej chwili nic nie robili. Załóżmy, że mały chłopiec przychodzi do swojego taty i mówi: „Tatusiu, chcę kupić sobie nową zabawkę”. Ojciec powinien odpowiedzieć: „Synku, zaczekaj dwa dni. Zobaczmy, co Pan powie”. Być może to nawet lepiej będzie poczekać jeszcze ze dwa dni. Skoro Szatan zawsze się śpieszy, my nigdy nie powinniśmy przyjmować pierwszej propozycji. Jeżeli brat przychodzi do ciebie w jakiejś sprawie po odpowiedź, nie udzielaj mu jej od razu. Może pytanie to jest przykładem pośpiesznego działania Szatana. Oczekaj jakiś czas. Może za kilka dni brat ten zmieni zdanie. Nieraz to widziałem. Młodzi mężczyźni i młode kobiety mają bardzo porywcze usposobienie; cechuje ich krewki temperament. Lubią działać szybko i natychmiast otrzymywać odpowiedź. Pośpiech ten ma swoje źródło w przebiegłym wężu. Jeżeli zechcesz poczekać, Bóg przyjdzie. Przeważnie na początku jest nieobecny. Waż zawsze wyprzedza Boga, próbując Go pokonać.

W świetle trzeciego rozdziału Księgi Rodzaju Szatan wkroczył pierwszy. W Biblii panuje zasada pierwszej wzmianki. Wszystko, o czym mowa po raz pierwszy w danej dziedzinie, ustanawia zasadę, która odnosi się do wszystkich kolejnych rzeczy należących do tej dziedziny. Tak więc w trzecim rozdziale Księgi Rodzaju pierwsza wzmianka o działalności Szatana objawia zasadę, zgodnie z którą Szatan wyprzedza Boga.

#### IV. UPADEK CZŁOWIEKA – 3,1–11,9

W świetle rozdziałów 3–11 Księgi Rodzaju ludzkość upadła czterokrotnie. W poselstwie tym zastanowimy się nad pierwszym z tych upadków.

##### A. Pierwszy upadek

Większość ludzi zna Biblię przynajmniej w niewielkim stopniu. Również nie-chrześcijanie wiedzą o tym, że Adam i Ewa zjedli owoc z drzewa poznania. Niewielu jednak, z chrześcijanami włącznie, rozumie znaczenie pierwszego upadku człowieka. Z tego względu musimy podejść do tego zagadnienia z trzech stron. Po pierwsze, określimy przyczynę upadku. Z jakiego powodu człowiek upadł po raz pierwszy? Co o tym zadecydowało? Po drugie, musimy poznać przebieg, sposób, w jaki pierwszy upadek się dokonał. Po trzecie, odkrywamy rezultat pierwszego upadku człowieka, na czym szczególnie zależy mi w tym poselstwie. Zdaję sobie sprawę z tego, że jest to trudne poselstwo, ponieważ toczy się walka. Jest w nas wróg. Nawet to, co już rozumiemy z trzeciego rozdziału Księgi Rodzaju, może przeszkodzić nam w zgłębieniu tego, co się w nim kryje. Zamiast patrzeć na pierwszy upadek człowieka w sposób powierzchowny, wnuknijmy w głębię jego znaczenia.

##### 1. *Przyczyna*

###### *a. Skuszenie przez węża*

Gdybym zapytał cię o przyczynę pierwszego upadku człowieka, bez wątpienia odparłbyś, że był nią Szatan. Odpowiedź taka jest poprawna. Nie powinniśmy jednak składać całej winy na Szatana. Jak zobaczymy, przyczyna pierwszego upadku człowieka leżała nie tyle po stronie Szatana, co człowieka. Posłużmy się może ilustracją przeziębienia. Żeby się przeziębic, trzeba pobyć na zimnie. Jednakże samo zimno nie wystarczy do tego, byśmy się przeziębili. Potrzebne są jeszcze zarazki. Krzesło nie może się przeziębic, nawet jeśli wystawi się je na silny przeciąg, ponieważ nie oddziałują na nie zarazki przeziębienia. Ludziom łatwo się przeziębic, ponieważ narażeni są na zarazki. Nie powinniśmy więc zrzucać całej winy na zimno, bo główna wina za przeziębienie spada na zarazki. Podobnie nie powinniśmy

winić za upadek Szatana, ponieważ znaczna odpowiedzialność za to, co się wydarzyło, spoczywa na człowieku. Mimo to umieściłem Szatana na pierwszym miejscu, jeśli chodzi o przyczynę upadku człowieka. Szatan był bezpośrednim sprawcą upadku. Szatan to po prostu Szatan. Nigdy nie powinniśmy spodziewać się po nim, że się poprawi albo zmieni.

### 1) „Kusiciel”

Szatan ma szczególne imię – „kusiciel” (Mt 4,3). Wszędzie, dokąd się udaje, postępuje jak kusiciel, bo takie ma usposobienie i konstrukcję. Pan Jezus powiedział o nim, że jest kłamcą: „Kiedy mówi kłamstwo, od siebie mówi, bo jest kłamcą i ojcem kłamstwa” (J 8,44). Wszystko, co pochodzi od Szatana, jest kłamstwem. Nigdy nie powinniśmy się spodziewać, że się poprawi. Musimy trzymać się od niego z daleka.

#### a) *Diabeł*

W Biblii Szatan nazwany jest „diabełem” (Obj 12,9; 20,2), co znaczy „oszczerca”. Szatan oczernia Boga przed człowiekiem, a także człowieka przed Bogiem. Jego rozmowa z Ewą kryła w sobie oszczerstwo na temat Boga (w. 5). Oszczerstwa diabła są zawsze kłamstwem. Właśnie za pomocą swych oczerniających kłamstw kusi on człowieka i tak samo postąpił w stosunku do Ewy.

#### b) *„Wąż”, wcielenie diabła*

Zbliżając się do Ewy, Szatan okazał wielką przebiegłość: udał, że jest kimś, kim nie był i ukazał się w formie cielesnej. Gdy Pan Jezus się wcielił, był Bogiem, który stał się człowiekiem. Chociaż wszyscy tego człowieka widzieli, mało kto zdawał sobie sprawę z tego, że człowiek ten to Bóg. Zanim Bóg się wcielił, Szatan jako pierwszy przybrał cielesną postać. Bóg wcielił się w pierwszym rozdziale Ewangelii Jana; Szatan dokonał wcielenia w trzecim rozdziale Księgi Rodzaju. W stosunku do wielu rzeczy, które Bóg zamierzał zrobić, Szatan jako pierwszy podjął działania i robił to w podobny sposób. Zanim więc Bóg się wcielił, Szatan wcielił się pierwszy i przyszedł w postaci węża („przebiegłego”, jak podaje *King James Version*).

Wąż był chytry. Znaczy to, że był sprytny, podstępny i przebiegły.

Żeby zwieść Ewę, udał, że jest kimś, kim nie był. Musimy wystrzeżać się wszelkiej chytryści. Powinniśmy uważać na każdego, kto jest sprytny, bo spryciarzami łatwo może zawładnąć wąż. Szatan nie przyjął postaci żółwia, bo żółw jest głupi. Musimy pamiętać, żebyśmy uważali na wszystko, co sprytne i chytre, ponieważ może się w tym kryć Szatan.

Patrząc zatem z zewnątrz, przyczyną pierwszego upadku człowieka był Szatan. Jak zobaczymy później, wewnętrzną przyczyną upadku był sam człowiek.

## **2) Sposób – pokusa**

Mam nadzieję, że młodzi ludzie potraktują te punkty z powagą. To podstawowe zasady.

Szatan kusi przede wszystkim poprzez to, że składa człowiekowi propozycję (w. 1, 4), propozycję, która niezmiennie podaje w wątpliwość Boże słowo. Szatan zawsze będzie próbował cię skusić, namówić i złapać w pułapkę, składając ci propozycję, która wzbudzi w tobie wątpliwości na temat Bożego Słowa. Ilekroć wątpisz w Boże Słowo, musisz sobie uświadomić, że wątpliwość ta nie wywodzi się z ciebie, lecz pochodzi od węża. Przed laty przeczytałem w artykule jakiegoś amerykańskiego pastora baptystycznego, że „znak zapytania ma kształt węża, który stoi i pyta: »Czy Bóg powiedział?«” Nie powinniśmy kwestionować żadnego słowa w Biblii, tylko na każde mówić „amen”. Bezpiecznie jest mówić „amen”; niebezpiecznie jest pytać. Znak zapytania w stosunku do Słowa Bożego to sugestia, która pochodzi od kusiciela.

Propozycja złożona przez Szatana zawsze wzbudza w człowieku wątpliwości na temat Bożego Słowa i Bożego serca. Przebiegły diabeł jest jak skorpion, a jego pytania przypominają truciznę w kolcu skorpiona. Wąż powiedział Ewie: „Na pewno nie pomrzecie”. Tak naprawdę to rzekł do niej: „Dlaczego Bóg zabronił wam jeść z drzewa poznania? Bo wie, że kiedy z niego zjecie, będziecie tacy jak On. Będziecie tak mądrzy jak Bóg”. Słowa te były trucizną, trucizną w kolcu skorpiona. Kolcem tym ukłuł on Ewę, wstrzykując w nią truciznę. W konsekwencji spojrzała ona na drzewo poznania i wydało się jej ono dobre i przyjemne (w. 6). W taki sposób Szatan ją skusił.

### *b. Kobieta przejmuje zwierzchnictwo*

Popatrzmy teraz na wewnętrzną przyczynę pierwszego upadku człowieka. Mocno to podkreślam. Wewnętrzną przyczyną upadku człowieka było przejście zwierzchnictwa przez kobietę (w. 2-3, 6). Wąż schwytał Ewę w sidła, ponieważ zapomniała ona o swoim mężu. Diabeł w swej przebiegłości wiedział, że kobieta jest słabsza od mężczyzny (1 P 3,7) i ją właśnie obrał sobie za cel. Bez względu na to, co Ewa powiedziała wężowi, dopóki stała tam i rozmawiała z nim, postępowała źle, ponieważ dawała mu tym samym do zrozumienia, że to ona przejęła zwierzchnictwo. Najbezpieczniej dla niej byłoby, gdyby w ogóle nie rozmawiała z niegodziwcem, tylko udała się do swojego męża i ukryła się za nim. Gdyby Ewa tak postąpiła, pokrzyżowałyaby szyki wrogowi. Dlatego podstawową przyczyną pierwszego upadku człowieka było przejście zwierzchnictwa przez żonę. Mimo iż miała ona męża, postąpiła na własną rękę.

#### **1) Znaczenie kobiety**

Znaczenie kobiety polega na tym, że reprezentuje ona człowieka przed Bogiem. W studium życia siódmego rozdziału Listu do Rzymian przywołyaliśmy Księżę Izajasza 54,5, która mówi: „Bo Małżonkiem twoim jest twój Stworzyciel”. Bóg jest jedynym w swoim rodzaju mężczyzną we wszechświecie. Niezależnie od tego, czy jesteśmy mężczyznami, czy kobietami, wszyscy jesteśmy częścią Jego żony. Człowiek wobec Boga nie zajmuje pozycji męża, tylko żony. Bóg jest naszym mężem. To On ma zwierzchnictwo, a nie my, nawet jeśli jesteśmy mężczyznami. Przed Bogiem bracia zajmują taką samą pozycję jak siostry. Zarówno siostry, jak i bracia są w oczach Boga kobietami.

#### **2) Pozycja kobiety**

Bóg jest naszym Mężem i Głową, a my zawsze winniśmy znajdować się pod Jego przykryciem. Kobieta musi nakrywać sobie głowę i nigdy nie wolno jej przejmować zwierzchnictwa (1 Kor 11,3.5.14-15). Skoro Bóg jest naszym Mężem, zawsze powinniśmy zwracać się do Niego. Dzięki Pańskiemu miłosierdziu dowiedziałem się o Nim. Gdybym był na miejscu Ewy w ogrodzie i przyszedłby do mnie diabeł, nawet bym na niego nie spojrzał. Zwróciłbym się do mojego męża

i schowałbym się za nim. Pozwoliłbym Adamowi, by był głową i sprawował swoje zwierzchnictwo. Wtedy nie byłoby problemu.

### **3) *Porażka kobiety***

Porażka kobiety polegała na tym, że wyniosła siebie ponad mężczyznę i przejęła zwierzchnictwo (zob. 1 Tm 2,14). Porażka, jaką poniosła Ewa, symbolizuje przejście przez człowieka zwierzchnictwa i oznacza, że człowiek postawił się ponad Bogiem i zrezygnował z Niego. Ta sama zasada działa i dziś. Ilekroć postępujemy na własną rękę, rezygnując z Pana, ponosimy klęskę. Jeżeli sami staramy się odnieść zwycięstwo, sam ten wysiłek jest już klęską, ponieważ oddala nas od naszego męża, naszej Głowy. Nigdy nie rób niczego sam. Kiedy tak postępujesz, oznacza to, że przejmujesz zwierzchnictwo i zapominasz zając pozycję żony. Powinniśmy być mądrzy i nigdy nie zajmować pozycji męża.

Ewa w ogrodzie była naszą przedstawicielką. Prawie każdy z nas od czasu do czasu postępuje tak jak ona. Staliśmy się Ewą. Sami próbowaliśmy sobie radzić z różnymi sytuacjami. Chociaż może wiele się modliliśmy, kiedy tylko pojawiał się problem, zapominaliśmy o swoim mężu i postępowaliśmy tak, jakbyśmy go nie mieli. Dlaczego nie zwracasz się do swojego męża? Dlaczego zawsze sam stawiasz czoła pokusom? Dopóki sam stajesz w obliczu trudności, oddalasz się od swojego męża. To była podstawowa przyczyna pierwszego upadku człowieka. Jako sługa usługujący Słowem muszę nauczyć się nie mówić przez siebie. Przemawiając muszę polegać na moim mężu. Muszę ukrywać się w Nim i być jedno z Nim. Jeżeli nie będę tak postępował, stanę się kolejną Ewą i poniosę klęskę.

Widzimy teraz, że nie powinniśmy zbyt obwiniać Szatana. Wińmy samych siebie, ponieważ przejęliśmy zwierzchnictwo i nie okazaliśmy szacunku naszemu mężowi. Przejęliśmy zwierzchnictwo, zapominając o tym, że jesteśmy żoną. Zajmując się dziećmi, matka może robić to w sposób niezależny. Może mówić tak: „Umiem zając się swoimi dziećmi. Od lat jestem matką. Wiem, co robić i umiem to zrobić”. Jeśli zajmiesz taką postawę, natychmiast staniesz się Ewą. Chociaż możesz sobie niezłe radzić, w rzeczywistości ponosisz klęskę. Musimy zapamiętać zasadę pierwszego upadku człowieka: człowiek wyparł się pozycji żony i zajął pozycję męża, czyniąc siebie głową

i mężem. To, czy nasze wysiłki się powiodą, czy też nie, nie ma żadnego znaczenia. Dopóki przebywamy z dala od Boga i pozwalamy sobie postępować w sposób niezależny od Niego, już ponieśliśmy klęskę. Musimy to zobaczyć.

Możemy doświadczyć tego również wtedy, gdy rozprawiamy się ze swoim złym humorem. Kiedy zostajemy pokonani przez nasz nastrój, to drobiazg. Kiedy jednak próbujemy sami przewyciężyć swój zły nastrój, popełniamy grzech. Sam wysiłek jest wielkim grzechem. Kiedy usiłujesz pokonać swój humor, oznacza to, że przejmujesz zwierzchnictwo. Musisz nauczyć się mówić: „Panie, nie obchodzi mnie to, czy potrafię pokonać swój zły humor. Panie, polegam w tej kwestii na Tobie. To nie moje zadanie, żeby się z tym uporać. Panie, to nie ja jestem mężem, tylko Ty. Po prostu opieram się na Tobie. Nie zakładam, że do mnie należy zwierzchnictwo. Panie, Ty jesteś moją Głową. Panie, Ty zajmij się moim złym nastrojem”. Jeśli nauczymy się tego i będziemy stali przed Panem na tym stanowisku, nasz zły humor zniknie. Diabeł zostanie pokonany. Musimy nauczyć się tej jednej, podstawowej zasady.

## **2. Przebieg**

### *a. Niekorzystanie z ducha*

Adam i Ewa upadli, ponieważ nie użyli swojego ducha. Gdyby Ewa zwróciła się do ducha, nie byłoby problemu. Nasz Mąż jest z naszym duchem. Jeżeli jednak trwamy w umyśle, oznacza to, że my przejmujemy zwierzchnictwo i pozwalamy naszemu umysłowi na niezależność. To coś okropnego i grzesznego. Musimy sobie uświadomić, że nasz mąż jest z naszym duchem, i ze względu na to ćwiczyć swojego ducha. Również gdy rośnie w tobie złość, musisz zwrócić się do ducha. Chociaż może powiesz, że to trudne w takiej sytuacji, odpowiedziałbym, że w takich trudnych chwilach zwrócenie się do ducha jest jeszcze bardziej niezbędne. Nie rozprawiaj się sam ze swoją złością; zwróć się do ducha. Naucz się z niego korzystać. Wszyscy chrześcijanie umieją modlić się do Boga i prosić Go o pomoc, mało kto z nich jednak wie o tym, że ma ducha, do którego może się zwrócić. Mamy taki organ, który posiada wspanią funkcję. Skoro Bóg jest z naszym duchem, musimy się do tego ducha zwracać. Jeśli

nauczmy się zwracać do swojego ducha i ćwiczyć go w każdej sytuacji, przyniesie to wspaniałe efekty.

Skąd wiesz, kiedy używasz swojego ducha? To bardzo łatwe. Ilekroć robisz coś albo spotykasz się z kimś, nie będąc z Bogiem, dowodzi to, że nie używasz swojego ducha. Bez względu na to, co robisz, jeżeli robiąc to jesteś niezależny od Boga i nie masz z Nim styczności, dowodzi to, że nie znajdujesz się w duchu. Bądź pewien, że w takim przypadku ucierpisz. Musimy nauczyć się spotykać z Bogiem w każdej sytuacji. Dopóki mamy z Nim styczność, jesteśmy w duchu. Kiedy chodzę, używam nóg; kiedy patrzę, używam oczu; kiedy spotykam się z Bogiem, używam ducha, ponieważ mój duch jest organem, za pomocą którego mam z Nim styczność (J 4,24). Jeżeli widzę, oznacza to, że korzystam z moich oczu. Podobnie, jeżeli mam styczność z Bogiem, muszę ćwiczyć swojego ducha. To bardzo cenne w naszym codziennym postępowaniu i wszyscy musimy nauczyć się to praktykować.

Tak więc pierwszy krok w przebiegu upadku człowieka polegał na tym, że człowiek nie skorzystał ze swojego ducha. Adam i Ewa nie skontaktowali się z Bogiem, jedząc z drzewa poznania, lecz zwrócili uwagę na coś innego niż Bóg, nie czyniąc Go Głową.

### *b. Używanie duszy*

Zamiast skorzystać z ducha, człowiek posłużył się swoją duszą, czyli przejął zwierchnictwo, bo dusza reprezentuje człowieka. Nie raz ludzie nie chcą się modlić ani korzystać ze swojego ducha. Zamiast tego oddają się rozmyślaniom, zastanawiają się i analizują swoją sytuację. Trudno im się modlić, bo mają zbyt aktywny umysł, zaprzątnięty różnymi myślami. Nie potrafią go wyciszyć. Każdy z nas wie, o co chodzi. Wielu chrześcijańskim żonom łatwo przychodzi rozmawiać. Rozmawiają z mężami, przyjaciółkami i krewnymi. Kiedy jednak poprosisz je, by się pomodliły, trudno im to przychodzi, bo zbyt intensywnie eksploatowały swoją duszę. Najlepszą lekcją, którą winniśmy wszyscy opanować, jest nauczyć się wyciszać swe myśli. Jeśli udaje się nam zaprzestać myślenia i zwrócić ku modlitwie, dowodzi to, że jesteśmy ludźmi, którzy chodzą z Panem i żyją w Jego obecności. Jeśli jednak jesteśmy gadatliwi, aktywni i silni w umyśle,

trudno nam będzie wyciszyć się na kilka minut modlitwy. Człowiek taki stale używa swojej duszy.

Podczas upadku Ewa używała swojej duszy. Podczas rozmowy z wężem jej umysł rozważał (w. 2-3). Jej emocje cieszyły się na widok owocu drzewa poznania (w. 6). W końcu jej wola podjęła decyzję: postanowiła wziąć owoc i zjeść (w. 6). W naszym doświadczeniu jest tak samo. Gdy jesteśmy kuszeni w pewnej sprawie, nasz umysł zaczyna to rozważać i zastanawiać się nad tym, nasze emocje zostają pobudzone i zaczyna im się to podobać, a nasza wola podejmuje decyzję. Umysł, emocje i wola to części duszy. Nie powinniśmy im ufać. Nie ufaj swemu umysłowi, emocjom ani woli, tylko zwracaj całą swoją istotę do ducha. Gdy zaczynasz się nad czymś zastanawiać, zwróć się do ducha.

Posłużmy się przykładem zakupów. Gdy bracia i siostry idą na zakupy i widzą coś, co chcą sobie kupić, rozpatrują to następująco: „Potrzebuję tego. Akurat ta rzecz jest teraz na wyprzedaży i ma niską cenę. To jedyna okazja, by ją kupić za taką cenę”. Im więcej zastanawiają się nad zakupem, tym cenniejsza ta rzecz się dla nich staje. Wszyscy czegoś takiego doświadczyliśmy. Kiedy jednak już zrobimy zakup i przyniesiemy tę rzecz do domu, wkrótce traci ona swą atrakcyjność i nawracamy się. Gdy się nad nią zastanawialiśmy, był przy tym obecny mały wąż, który rozniecał nasze emocje, wzmacniał naszą wolę i mówił: „Idź i kup to”. Ilekroć znajdujesz się w takiej sytuacji, musisz sobie uświadomić, że powtarzasz historię Ewy. Nie powinniśmy śmiać się z Ewy, bo nasz własny dom jest ogrodem Eden, a my sami nieraz jesteśmy Ewami. Siostry często nie są Martą, Marią ani Rut, tylko Ewą. Niektóre siostry wybierają sobie na imię Maria, lecz nikt zdaje się nie przybierać sobie imienia Ewy. Co charakteryzowało Marię? Była cicha i spokojnie trwała w obecności Pana, nie rozważając niczego nadmiernie w umyśle. Nauczmy się tej podstawowej lekcji.

### *c. Działanie ciała*

Trzecim krokiem w przebiegu upadku było działanie ciała. Gdy zaniedbuje się ducha i korzysta z duszy, ciało staje się sługą, który służy naszym własnym zamiarom. Oko patrzy, ręka bierze, a usta jedzą. Jeżeli w kwestii zakupów porzucimy ducha, a zaczniemy używać duszy, nasze ciało zabierze nas do domu towarowego.

### **3. Rezultat**

To bardzo ważne, byśmy zrozumieli rezultat pierwszego upadku człowieka. Jeżeli będziemy znali rezultat, zrozumiemy, gdzie się dzisiaj znajdujemy i kim jesteśmy.

#### *a. Skażenie duszy*

Po pierwsze, upadek doprowadził do tego, że dusza człowieka uległa zepsuciu, skażeniu i zniszczeniu. Uległa skażeniu, ponieważ przystała na myśl i słowo diabła i przyjęła je (w. 7). Ewa nie powinna była rozmawiać ze złym, bo podczas tej rozmowy jego podła myśl weszła do jej umysłu. Jeszcze więc zanim Ewa zjadła z drzewa poznania, jej umysł już uległ zanieczyszczeniu przez myśl wroga. Nie sądz, że Ewa została skażona dopiero wtedy, gdy zjadła z drzewa poznania. Podczas gdy rozmawiała z węzem, jego myśl przeniknęła do jej umysłu i skałała ją. W ten sposób jej umysł uległ zniszczeniu. W końcu został zupełnie skażony, gdy zjadła owoc z drzewa poznania.

#### *b. Ciało zmieniło swoją naturę*

Zmieniła się wtedy natura ciała wskutek tego, iż znalazł się w nim pierwiastek drzewa poznania, pierwiastek Szatana, czyniąc je upadłym ciałem grzechu (w. 7). Stworzone pierwotnie przez Boga ludzkie ciało było czystym naczyniem, które zawierało w sobie jednorodną esencję – pierwiastek stworzony przez Boga. W efekcie zjedzenia owocu z drzewa poznania wstrzyknięty został w ciało człowieka obcy pierwiastek, przekształcając je w upadłe ciało grzechu. Ciało, niegdyś czyste i bezgrzeszne, teraz zawiera w sobie niegodziwy pierwiastek Szatana. W świetle siódmego rozdziału Listu do Rzymian pierwiastek ten to zamieszkujący grzech, który czyni sobie dom w upadłym ciele człowieka. W wersecie 7,17 Paweł mówi: „A zatem już nie ja to czynię, ale mieszkający we mnie grzech”. Ta niegodziwa substancja, natura grzechu, która skaziła nasze czyste, stworzone przez Boga ciało, nadal mieszka w naszym upadłym, grzesznym ciele. Dlatego nie powinniśmy w tym ciele pokładać ufności, zostało ono bowiem w pełni opanowane i przesycone przez grzech Szatana.

Zilustrujmy to przypowieścią. Był sobie chłopiec, któremu matka zabroniła dotykać pewnej butelki, bo zawiera w sobie truciznę. Któregoś dnia, gdy matki nie było w domu, dziecko wzięło do rąk butelkę

i napilo się z niej trującego płynu. Przekroczyło w ten sposób zakaz wydany przez matkę, lecz tak naprawdę to drobiazg. Naprawdę ważne jest to, że do jego istoty dostała się trucizna. Podobnie w dniu, w którym człowiek zjadł z drzewa poznania, weszła do jego ciała zła substancja. Nie chodzi już w tym momencie o wykroczenie, lecz o to, że wszedł do ludzkiego ciała trujący pierwiastek, grzech, natura niegodziwca. Nikt nie może temu zaprzeczyć ani spierać się o to, że chociaż może jesteśmy zbawieni od lat, nadal mamy w swoim ciele ten niegodziwy pierwiastek. Nawet teraz, gdy czytasz to poselstwo, niegodziwa substancja grzechu mieszka w twoim ciele.

### *c. Duch obumarł*

W konsekwencji upadku duch człowieka obumarł, odizolowawszy się od Boga i zatracił swoje działanie wobec Niego (w. 8, 10). Mimo iż ludzki duch obumarł, ani grzech, ani Szatan nie wszedł do niego. Dziękujemy za to Bogu. Niemniej jednak duch człowieka w jego wnętrzu uległ obumarciu. Drugi rozdział Listu do Efezjan mówi nam, że zanim zostaliśmy zbawieni, byliśmy umarli (w. 1, 5). W której części naszej istoty byliśmy umarli? Nie w ciele ani w duszy, tylko w duchu. Co to znaczy być umarłym? To przestać funkcjonować czy też odczuwać. Jeżeli moja ręka nie funkcjonuje, jest martwa. Dzięki temu, że Bóg nas stworzył, wszyscy mamy w sobie ludzkiego ducha (Za 12,1), za pomocą którego możemy odczuwać Boga i mieć z Nim styczność. Jednakże w wyniku upadku duch człowieka obumarł; przestał funkcjonować i odczuwać, tracąc zdolność kontaktowania się z Bogiem. Funkcja ludzkiego ducha, polegająca na nawiązywaniu i utrzymywaniu łączności z Bogiem, uległa obumarciu. Gdy nawróciliśmy się i skorzystaliśmy z odkupieńczej krwi, która oczyściła nasze sumienie, nasz umarły duch został ożywiony. Zaczął odczuwać Boga i nawiązał kontakt z Nim. Im częściej teraz mówimy: „O, Panie, Kocham Cię”, tym bardziej żywy staje się nasz duch. Im więcej będziemy mówili: „Panie, oczyść mnie, obmyj mnie i przykryj swoją przewyższającą wszystko krwią” i im częściej będziemy wyznawali swoje grzechy Panu i wysławiali Go, tym bardziej żywy będzie nasz duch.

Wskutek upadku dusza człowieka uległa zepsuciu, zmieniła się natura jego ciała, a jego duch obumarł, tracąc swoją funkcję w stosunku do Boga. Musimy zrozumieć, że nie chodziło tu jedynie o przekroczenie

zewnątrznego nakazu; ludzka istota doznała krzywdy od wewnątrz. Upadek zaatakował każdą z trzech części człowieka: ciało, duszę i ducha. Zmieniła się natura ciała, skażeniu uległa dusza, a duch stał się umarły. Wszyscy tacy byliśmy. Jeżeli nie jesteś zbawiony, wyglądasz właśnie tak. Twoje ciało zamieszkuje grzech, twój umysł jest zepsuty, twoja dusza skażona, a twój duch – umarły. Jakże dziękujemy Bogu za to, że zostaliśmy odkupieni dzięki krwi Chrystusa i w niej obmyci, że nasz duch został ożywiony, że nasza dusza przechodzi przez proces odnowienia i przeobrażenia, a nasze ciało znajdzie się pod kierownictwem ducha.

#### *d. Człowiek ukonstytuowany grzesznikiem*

Upadły człowiek został ukonstytuowany grzesznikiem (Rz 5,19). We wnętrzu upadłego człowieka istnieje pewna konstytucja, której główny składnik stanowi szatańska natura. Natura ta weszła do istoty człowieka i stała się składnikiem, który uczynił z niego grzesznika. Nie myśl, że jesteś grzesznikiem po prostu dlatego, że źle postępujesz albo grzeszysz swoimi czynami czy zachowaniem. Jeszcze zanim cokolwiek grzesznego zrobimy, już jesteśmy grzesznikami. Drzewo nieskażone nie może rodzić złych owoców (Mt 7,17-18). Podobnie, jeżeli nie jesteś grzesznikiem, nie możesz grzeszyć. Drzewo nie jest skażone dlatego, że rodzi złe owoce; rodzi złe owoce dlatego, że jest skażone. Podobnie z nami: nie jesteśmy grzesznikami dlatego, że grzeszymy, tylko grzeszymy dlatego, że jesteśmy grzesznikami, że zostaliśmy ukonstytuowani grzesznikami. Ponieważ jesteśmy grzesznikami, mamy w sobie funkcję grzeszenia.

Ponieważ jesteśmy ukonstytuowani grzesznikami, mamy w swoim wnętrzu złe życie Szatana. To właśnie Paweł nazywa mieszkającym w nas grzechem i trzymającym się nas złem (Rz 7,17.20.21). Paweł odkrył, że istnieje w nim zły pierwiastek, który nazwał mieszkającym w nim grzechem. Paweł nauczył się, że ilekroć próbuje czynić dobro, trzyma się go zło. Greckie słowo przetłumaczone jako „zło” w Liście do Rzymian 7,21 to *kakos*, które oznacza to, co ma zły charakter. Odnosi się to oczywiście do złego charakteru samego Szatana. Ilekroć staramy się być dobrzy, trzyma się nas „zło”. Mamy w sobie życie grzechu i w konsekwencji zostaliśmy ukonstytuowani grzesznikami.

*e. Potępiony*

Skoro przekroczyliśmy Boży zakaz, nie tylko mamy pierwiastek grzechu w swoim wnętrzu, lecz także rozgrywa się na zewnątrz nas sprawa sądowa (Rz 5,18). Sprawa ta odbywa się w niebiańskim sądzie, a początek dał jej Adam, nie my. Wszyscy byliśmy w Adamie; dlatego sprawa ta dotyczy nie tylko Adama, lecz także każdego z nas.

*f. Podlegający przekleństwu*

Pierwszy upadek człowieka pociągnął za sobą przekleństwo (w. 17-19). Na przekleństwo to składały się następujące elementy: samo przekleństwo, smutek, ciernie, osty i pot. Oto składniki przekleństwa. Chociaż jesteśmy chrześcijanami, często stajemy w obliczu trudnych okoliczności, starając się zarobić na swoje utrzymanie. Rolnikowi plon nie rośnie zbyt szybko, lecz chwasty przeciwnie. Co sprawia, że chwasty tak się plenią? Jednego dnia je plewimy, a one wkrótce znów się pojawiają. To znak, że przed tysiącami lat ziemia została przeklęta. Oprócz tego prawie każdą rzecz, którą robimy, okupujemy potem. Bez potu nie jesteśmy w stanie niczego dokonać. Pot jest oznaką, że człowiek podlega przekleństwu.

*g. Wygnany z raju*

W konsekwencji upadku człowiek został również wygnany z raju, ze sfery życia (w. 23-24). Raj był sferą życia, obejmującą drzewo życia i terytorium, na którym człowiek może otrzymywać życie. Wygnanie z raju oznacza zatem wypędzenie ze sfery życia.

W świetle Księgi Rodzaju 3,23-24 widzimy, że kiedy człowiek został wyrzucony z ogrodu, Bóg postawił na straży drzewa życia cherubinów i ognisty miecz. Cherubiny symbolizowały Bożą chwałę, miecz – Bożą sprawiedliwość, a płomień ognia – Bożą świętość. Oznacza to, że Boża chwała, sprawiedliwość i świętość stanęły na straży sfery życia, strzegąc jej przed człowiekiem do czasu, aż przyszedł Pan Jezus. Pan Jezus umarł na krzyżu, by wypełnić wszystkie wymagania Bożej chwały, sprawiedliwości i świętości, otwierając dla nas drogę, byśmy mogli na powrót wejść w sferę życia. Teraz mamy drogę nową i żywą, możemy wejść do świętego świętych i nawiązać styczność z żywym drzewem życia (Hbr 10,19-20).

*h. Sprowadziło to śmierć*

Ostatnią konsekwencją pierwszego upadku człowieka była śmierć (Rdz 3,19; 5,5; Rz 5,12). Najpierw obumarł duch człowieka, a na koniec umiera jego ciało. Wskutek wykroczenia popełnionego przez Adama na świat wkroczył grzech, a poprzez grzech – śmierć. Śmierć króluje nad wszystkimi ludźmi (Rz 5,14.17). Tak więc „w Adamie wszyscy umierają” (1 Kor 15,22).